

ACC. N:R M. 8401: 1-3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *J. Aug. Persson*
Härad: *Båra* Adress: *St. Grevbröd. gat. 13, Lund*
Socken: *Björby* Berättat av: *Densamma*
Uppteckningsår: *1942* Född år *1874* i *Skåne*

"Per-kvinnare" - original.
Fästyg i joudvälli troddes för ena
lambhet.

Skriv endast på denna sida!

Per Krämmare i Sunnanå.

Han kallades gemenligen för "Per Krämmare", annars så hette han Per Jönsson Billqvist, han var egentligen ingenting, han var lam i både händer och fötter, han hade en bror Nils som var likadan, men den han dog ganska fört, han påstod att de hade blifvit så en gång när de skulle hjälpa sin far att gräva ut en jordvall som var i gränsen mellan deras föräldrars trädgård och grannens där i Sunnanå, och det var väst i slutet på 1870-tallet, där var fästyg i den vällen påstod han.

Jag lärde att känna dem 1880 och då var de lama de gick där omkring där i Burlöfs rechen med Krämm som det kallades, sålde allt möjligt som de kunde bära i en liten läda på ryggen och så hade de en korg i handen som de gick mätta i Lötvarstans där de kom, och så bodde de väst tillhoppa så länge Nils lefde sedan bodde Per hos en gammal skräddareänka mor Hans Fens i ett hus strax vid Stora Brunnsby i Sunnanå, så blef han postbud och kallade sig för posthättare också, ty han var en stor humarist och spetakelsmakare och väldigt till att ljuga.

Så gick han till Malmö två dagar i veckan och hämtade tidningen till folk där i Lunnarå, och det var Onsdagar och Lördagar, det var Malmö Nya Allehanda, någon annan tidning hade ingen då på den tiden.

Och för det mesta så var han lite sypen när han kom hem om kvällen, men hur full han var så skulle han likväl laga te och så kunde han dricka 10 & 15 koppars te likväl påttod det, han var dött Billkvist, det hade Per Tolson i Tullstorp gjort, han hade dött honom med brännvin en gång när han var full talade han om, och han blef lite stött när någon kallade honom för Per, då sade han: vem fan heter Per här, mitt namn är poeten ätare P. J. Billkvist begriper ni de.

Får se lefde han jitt tiff några år, så gick han omkring med handelen när han inte kom med tillningen och då blötte han i en messingspipa när han kom, och stoll det någon där ivägen för han så sa han: en dan bänder får här kommer posten, så han var en rolig och glad menska likväl trots att han var lam i händer och fötter, men tuxen är ändå god sa han.

Så gick han omkring hos folk och berättade sina dräp-
liga löjehistorier som där nog ingen trodde på, en gång så sa
min mor till honom: nu ljugar du igen Per, nej för fanen
de gör ja inte de e så sant kom jag hitte här, och så skratta
han så förligt så man blef klag på att det var löj.

Det var det roligaste jag vände när jag var pojke när som
Billkvist kom, helst när han hade veckor, eller tidningen
Granskaren med sig så att man kunde läsa om vem som fenne
Damm han skällde ut den gången, och då skulle jag titta
mor så länge för en tvåvecka till en vecka som jag till slut fick.

Och för det mesta så var det "Burken", eller Rådskåpding
Flensburg i Malmö, eller "Fiskus", stadspöskalen där. Sopans kom
fick kanningen och veta, eller "Bisse", rikskanslern i Tyskland.
Bismark, som fick på pelen, och dessa behöfde valde fick.

En gång när han fullade är så hade någon af redaktionen i
Slekanda skrifvit ett ode till honom, så när började det: när till
staden Billkvist lunkar, med två veckor på sin rygg, han ur flasken
tager klenkar, och sen vandrar han så trygg, men otundom benen
stakar uti tväret, på dig du värna bild; det följde "kvist" . . . om . . .